

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Richardi Arsdekin Soc. Iesu S. Theol. Professoris
Theologia Tripartita Sive Resolutiones Polemicæ,
Speculativæ, Practicæ, Controversiarum, & Quæstionum,
etiam recentissimarum, quæ in Schola, & ...**

Missionarijs, & alijs animarum Curatoribus, & Theol. studiosis solerter
accommodatæ ...

Complectens copiosè Resolutiones Theologicas, etiam modernas, ad
praxim accommodatas

Archdekin, Richard

Antverpiæ, 1682

Caput 4. De Sigillo Confessionis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40873

Pars 3. tract. 3. cap. 4 De Sigillo Confessionis. 277
Reginal. Io. Sancius apud Dianam p. 3. tr. 4. resol. 108.
qui innuit hanc resolutionem à Confessariis bene notandam, quia multis molestiis eos liberat.

CAPUT IV.

De Sigillo Confessionis.

Sigillum Sacramentale est obligatio juris divini ad servandum secretum quovis casu in iis omnibus, quæ in ordine ad absolutionem Sacramentalem exponuntur.

Quæritur hic primò, quæ, & quanta sit obligatio hujus secreti: Secundò, ad quos se extendat. Tertiò, quando, & quomodò singulos obstringat.

1. Dico primò, secretum hujus sigilli graviter obligat ex jure naturali, divino, & humano: habetque malitiam injustitiæ, & sacrilegij.

Probatur primum: quia jure naturali tenemur præstare fidelitatem, tueri famam proximi, & alteri non facere, quod nobis fieri nolumus.

Probatur secundum: quia Confessio est juris divini, ergò & secretum Confessionis sine quo hæc redderetur odiosa & inutilis: qui enim præcipit finem, censetur præcipere media sine quibus finis obtineri, & conservari nequit. Tertium patet ex cap. *Omnis utriusque*, ubi de hoc secreto perpetuum in Ecclesia fuisse præceptum declaratur, & ejus transgressori pæna perpetuæ inclusionis decernitur. Gravitas præcepti patet ex eo, quod in ejus violatione dari parvitatem materiæ cum plerisque neget *Malderus, Baldellus, Diana part. 5. tr. 5. resol. 8.*

Dices, Peccatum veniale est materia levis: ergò

278 Pars 3 tr. 3 cap. 4. De Sigillo Confessionis.
ergò ejus revelatio non potest esse grave peccatum, cum non possit ea penitenti graviter nocere.

Resp. neg. consequentiam. Quia etsi non multum lædat penitentem, nocet tamen graviter Sacramento, cujus usus redderetur odiosus, si universim liceret levia etiam delicta ex Confessione manifestare.

2. Dico secundò, Confessarius non obstante Confessione, potest eam notitiã uti, quam habet aliunde, dummodò hanc altera non adjuvet, & scandalum absit. Exempli causã si Confessarius ob indicia extra Confessionem habita, poneret Caium furti accusare, & Caius furtum postea illi confiteatur, potest nihilominus illum accusare. Ratio est, quia sic non utitur cognitione Sacramentali, sed tantum indicis antè, vel post Confessionem aliunde acceptis.

3. Hinc, etiamsi aliquis extra Confessionem dicat, hoc tibi committo sub sigillo Confessionis, & Confessarius acceptet, non oritur hinc obligatio sigilli Sacramentalis, sed tantum secreti naturalis, quod ad avertendum gravius malum aliquando revelari potest.

4. Dico tertio, sub sigillum non tantum cadunt peccata Confitentis, sed etiam complicitatis, item circumstantiæ peccati, quas taceri penitentis interest: E. C. si quis dicat, se illegitimè natum, sacros Ordines malè suscepisse &c. Ratio, quia etiam per hujusmodi notitiam penitentibus odiosa redderetur Confessio.

5. Confessarius violat sigillum Confessionis, si generatim dicat, Titium sibi confessum esse peccatum mortale, casum reservatum, aut peccatum aliquod veniale in specie. Sin verò in genere dicat, Titium sibi confessum esse venialia, aut
benè

benè confessum esse, non referat secretum sigilli Sacramentalis.

6. Violati sigilli reus est Parochus, qui sine consensu pœnitentis, litteras ei dedit deferendas ad Vicarium Episcopi, vel alium privilegium, quibus significet se latorem harum à peccato reservato absolvere non potuisse.

7. Si pœnitens ob indispositionem non absolutus, cum alijs petat schedulam in testimonium factæ Confessionis, tenetur Confessarius eam illi tradere. Nam alijs concedendo, & huic negando indirectè revelaret eum fuisse indispositum ad absolutionem.

8. Si quis merè fictè ad Confessionem accedat, quia v.g. aliàs pœnam, aut infamiam incurret, certumque illi sit ad Sacram Communionem accedere, illi neganda est à Confessario schedula, ne ejus simulationi ad Communionem sacrilegam cooperetur.

9. Licitum non est cum ipso pœnitente extra Confessionem loqui de peccatis solum in Confessione auditis. Quia res illa pudorem iniicit, & exprobrationem continere solet: nisi tamen ipse pœnitens licentiam tribuit, quam tribuere censendus est, si ipse prior de peccatis illis sermonem inducat.

10. Si quæras, quomodò ergò Confessarius de peccato interrogatus respondere debeat?

Respondeo. Confessarium interrogatum, an sciat vel audierit peccatum pœnitentis, non debere tergiversari, sic ut pœnitentem reddat suspectum: sed respondere debet, etiam cum juramento si opus sit, se nihil scire de peccato illo; scilicet, ut hominem privatum, cui id revelare liceat. Quia id circumstantiæ Confessarij con-
significant, & verba eum interrogantis cum tali
cir-

280 Pars 3. tit. 3. cap. 4. De Sigillo Confessionis.
circumstantia, & sensu accipi debent.

11. Si contingat Confessarium proprium peccatum confiteri non posse, nisi revelet alterius peccatum in Confessione auditum, suum reticere tenetur. Quia præceptum sigilli Sacramentalis strictius obligat, quam præceptum confitendi omnia mortalia; hoc enim solum est affirmativum.

12. Cessat obligatio sigilli Sacramentalis, si pœnitens veniam dederit loquendi alteri de peccato extra Confessionem: per hoc enim Confessio non redditur odiosa. Debet tamen licentia illa esse expressè declarata, neque sufficit venia præsumpta; talis enim præsumptio pœnitenti periculosa, & odiosa esse possit.

13. Si gravis error in foro Pœnitentiæ admixtus fuerit à Confessario, qui postea corrigendus est, debet Pœnitens facere ei potestatem agendi secum de peccato; si eam facere detrectet, probabile est posse Confessarium eam non obtentam de peccato loqui, & sic errorem corrigere. Quia tunc propriè non loquitur extra Confessionem, sed perficit eam, quæ prius inchoata & imperfecta erat, ut loquitur *Snarez Laym. alijque. contra Sanchez, Regim. Bonac.*

14. Præter Confessarium etiam aliæ personæ obligantur sigillo, ad quas vel immediatè, vel mediatè peccati cognitio ex Sacramento pervenit: ut Laicus, qui adstans confitentis peccatum audit, vel Interpres, vel alij quibus Confessarius malitiosè peccatum revelavit.

15. Si Confessarius cum licentia pœnitentis alteri peccatum revelarit, non videtur hic teneri sigillo Sacramentali: nisi tamen peccatum reveletur ob causam spectantem ad absolutionem Sacramentalem, ut docet *Vasq. Hurt. Laym.*

Part 3. tr. 3. cap. 4. De Sigillo Confessionis. 281
de Conf. c. 14. n. 18. contra plures : quia hujus scientia non oritur ex Confessione , sed ex licentia ab ipso pœnitente facta.

16. Pœnitens non tenetur sigillo Sacramenti ; teneri tamen potest interdum lege secreti naturalis , ne quid ex Confessione manifestet , quo vel suæ , sine causa , vel Confessarij rectæ famæ detrahatur.

17. Si plures conspirarunt in necem Confessarij , & Titius unus ex conspiratoribus propositum hoc confiteatur , licitum est Confessario sibi consulere declinando infidias , licet sciat socios conspirationis inde suspicatos , Titium peccatum suum confessum esse. Ratio est apud *Laym. hic n. 21.* quia fuga hæc per se nullum peccatum manifestat , sed solam peccati Confessionem , peccatum enim socij illi antea cognitum habuerunt : ita contra aliquos *Sylvester. Henricq. Laym. Conin. D. 9. dub. 4.* quibus addit *Moya* infra citandas *Sotum, Candidum, Thoman Sanchez, Fagandez, Th. Hurtado, Leandrum à SS. Sacramento tom. 1. tr. 5. disp. 10. q. 68. & 69.* exprimentes etiam casum quo scivit Confessarius vino à se consecrando aliquos miscuisse venenum posse à celebrando abstinere : strictior tamen pluribus est *Moya* qui addit , nisi aliunde ipsi pœnitenti periculum mortis immineret.

18. Confessarius nullo modo violat sigillum , si hominem ob publica , & manifesta latrocinia supplicio affectum commendet , quod de commissis peccatis ritè confessus fuerit. Quia , inquit *Laym.* peccatum non revelat , quod supponitur omnibus esse notissimum , sed solam confessionem peccati.

19. Confessarius nitentiâ , quam habet ex sola Confessione , uti non potest in externa gubernatione ,

282 Pars 3 tr. 2 cap. 4. De Sigillo Confessionis.
natione, administratione Sacramentorum &c.
v. g. Parochus Sacramentum Eucharistiæ, Ex-
tremæ Unctionis, Matrimonij assistentiam, iis
negare non potest, quorum impedimentum an-
teâ ex sola Confessione intellexerat. Quia sigil-
lum hoc obligat, ne ipsi etiam Pœnitenti pecca-
tum à Sacerdote extra Confessionem exprobre-
tur, aut in memoriam revocetur. *Coninc. Diana
&c.* An unquam in suffragio occulto & gratui-
to liceat eâ notitiâ uti, vide supra *tract. 1. quæst.*
16. Et partem negativam plures pro ea citatis,
recenter confirmat P. Mat. de Moya in select.
quæstionum parte altera *d. 3. ad tract. 3. de pœnit.*
quæst. 3 in appendice.

20. Si Confessarius non ex Confessione com-
plicitis, sed extra Confessionem ex fideli relatio-
ne peccatum Pœnitentis intellexerit, non tan-
tùm illum speciatim examinare potest, sed etiam
debet; si tamen peccatum neget, sed etiam
eum tenetur. Cogitare enim debet, absolvere
confessum esse; vel ob periculum jam confiteri
non posse, vel alios mentitos fuisse: siquidem
*in Pœnitentiæ foro credendum est confitenti, sicuti contra
se, ita & pro se.*

21. Quòd si Confessarius extra Confessionem
certissimè cognoverit, Pœnitentem alicujus cri-
minis reum, quod nondum expiavit, puta, quia
oculis suis vidit furantem, audivit blasphemam-
tem, adeòque ex omnibus circumstantijs colli-
gat, eum ritè dispositum non esse, absolutionem
illi negare debet, ob honorem Sacramenti.
Laym. aliiq̃ue.

22. Possit etiam Confessarius violare sigillum
Confessionis, exponendo pœnitentiam alteri im-
positam, v. g. Coronam D. Virginis, vel aliam,
quæ solet pro peccato mortali imponi. *Diana p.*
5. Tr.

5. Tr. 11. R. 13. Sic enim indirectè revelat peccatum.

23. Notandum denique est, posse casum intervenire, in quo Confessarius possit, & debeat obligare pœnitentem ad manifestandum complicem extra Confessionem, si ob grave damnum pœnitens ad hoc aliundè obligetur. *Lugo D. 16. n. 420.*

Quæres porrò, Quid agendum, si quis confiteretur peccatum occulta conspirationis in grave damnum & injuriam alicujus personæ, aut reipublicæ, etiam hæreticæ? Respondeo, negandam illi esse absolutionem, nisi præstet promissionem firmissimam ab illa conspiratione penitus abstinendi, eamque pro viribus impediendi. Undè patet Confessionem Sacramentalem non tantum reipub. non esse noxiam, ut aliqui calumniantur, sed etiam maximè utilem ac salutarem. Plurima notatu dignissima de rigida obligatione Sigilli Sacramentalis nuper deduxit vir doctissimus D. Nicolaus du Bois in gemino tractatu de ea materia conscripto.

CAPUT V.

De Satisfactione.

Satisfactio Sacramentalis, est aliqua compensatio injuriæ Deo illatæ, à Confessario injecta. Ut autem hujus satisfactionis essentia & necessitas intelligatur.

1. Dico primò, Satisfactio hæc est pars Pœnitentiæ, quæ ad eam requiritur, non necessitate Sacramenti, sed tantum præcepti. Probat, quia Trident. *sess. 14. cap. . .* docet, Contritionem,